

[Jens Thomsen.]

Arbejdslønningerne, der betales. Der vil altid være god Efterspørgsel efter det velbetalte Arbejde, men ikke efter det daarligt betalte, og naar en Mand først har haft vellønnet Arbejde, vægrer han sig ved at gaa tilbage til det mindre vellønnede Arbejde; selv om det bedre lønnede Arbejde slipper op for ham, foretrækker han at tage Arbejdsløshedsunderstøttelse i Stedet for at tage Arbejde til en Løn, der kun ligger en Smule højere end Understøttelsen. Man kan ikke med rimelig Grund kritisere en saadan Fremgangsmaade, men man kan rette Anklage mod den Regering og Rigsdag, der har Ansvaret for de ulige Arbejdsmuligheder. Det er jo Regeringen og Rigsdagen, der bestemmer Maksimalpriserne paa de forskellige Varer, og disse sætter Begrænsning for Arbejdslønnens Højde. Derfor burde der være et rimeligt Forhold mellem Maksimalpriserne paa de forskellige Varer, saaledes at der ogsaa kunde blive et rimeligt Forhold mellem Lønningerne i de forskellige Erhverv.

Som Regel fastsættes Priserne paa Industrivarer saaledes, at der kan betales saa høj en Løn, at der altid er god Efterspørgsel efter Arbejdet. Som Regel er der større Tilbud af Arbejdskraft end Efterspørgsel, og saa opstaa der jo Arbejdsløshed. I Landbruget er Forholdet omvendt; dér fastsættes nogle Maksimalpriser, der ikke kan bære Lønninger, svarende til dem, der betales i Industrien, og derfor opstaa der Mangel paa Arbejdskraft til ubodelig Skade for hele Samfundet. Ja, selv inden for Landbruget sættes Maksimalpriserne saa uensartet, at de giver en tilsvarende Uligvægt i Tilbudet om Arbejde. Maksimalpriserne paa Tørv har bevirket, at Lønnen ved Tørvarbejdet er mere end dobbelt saa stor som den Løn, Smørproduktionen kan bære, og derfor søger Arbejdskraften til Tørvemoserne i saa stort Tal, at Regering og Rigsdag maa se sig nødsaget til at tvinge Landbrugets Arbejdere væk fra Tørvemoserne ud i Markerne. Den Slags Foranstaltninger giver ikke tilfredsstillende Forhold. Den eneste Maade at tilvejebringe sunde Forhold paa er at fastsætte Priserne paa Varer og Arbejde i et rimeligt Forhold, saaledes at der kan betales tilsvarende Løn for alt Arbejde i de forskellige Erhverv.

I det foreliggende Lovforslag foreslaas der en Ændring, der gaar ud paa at give Arbejderne den fulde Understøttelse i 6 Ugedage i Stedet for at fordele den paa 7 Ugedage som nu. Det er en god Ændring,

fordi den fjerner Fristelsen til at gaa til Kontrol om Lørdagen eller om Mandagen for at opnaa Understøttelse om Søndagen. Naar en Arbejder kan opnaa to Dages Understøttelse for at gaa ledig i Dag, er det nærliggende, at han tager den, naar det kan lade sig gøre; men det er forkert af Lovgivningen at friste Folk til den Slags Fiduser, og den foreslaaede Ændring vil ubetinget give sundere Forhold.

Som det vil fremgaa af mine Udtalelser, finder jeg ikke det foreliggende Lovforslag fyldestgørende. Naar det ikke kan forhindre, at Samfundet hærges samtidig af Arbejdsløshed og af Mangel paa Arbejdskraft, maa det indrømmes, at det mangler meget i at være fyldestgørende. Mon tilsvarende uheldige Forhold findes i noget andet Land end her hos os? Men til Trods for de store Mangler erkender jeg, at Lovforslaget betyder væsentlige Fremskridt i Retning af at begrænse Misbrugene, og jeg kan derfor tilsige min Gruppes Støtte til en velvillig Behandling.

Oluf Pedersen: Under den Debat, som fandt Sted i det Udvalg, der har været nedsat angaaende Ændringerne i den sociale Lovgivning, som Indledning til Arbejdet, gav jeg Udtryk for den Opfattelse, som er Retsforbundets: at det eneste virkningsfulde Middel imod Misbrug var at overflødig gøre Hjælp til de arbejdsløse ved at afskaffe selve Arbejdsløsheden, og Midlet dertil har vi fra vor Side angivet saa ofte, at det vil være alle bekendt. Men desværre er vi ikke kommet længere med Midlets Anvendelse, trods det at saa mange — ja, jeg tør maaske sige et Flertal — er enige med os i alt Fald i Hovedsagen om, hvordan Problemet burde løses. Men Særinteresserne har været for stærke. Jeg vil dog i denne Forbindelse gerne anføre, at selv Socialreformens Fader, Landstingsmand Steincke, i sit Skrift „Vorts Folks økonomiske Fremtid“ gik ind for en hurtig Overgang til fuld Grundskyld, idet han anførte, at disse Reformers maaske ikke var de eneste, men at de i alt Fald kunde redde os. Dette er da ogsaa ligetil; ikke alene aabner det Arbejds muligheder paa Fædrelandets Jord, det giver Fællesformue for hele Folket, ogsaa for de fattigste, og det gør varefordyrende Skatter overflødig, giver et sundt og retfærdigt Grundlag for vort folkelige Fællesskab. Desværre er vor Henstilling ikke blevet fulgt, og det maa man saa prøve at bøde paa ved over for den Uret, der overgaar den fattigste Del af Befolkningen, at yde en nødvendig social Forsorg.